

Arrest

nr. 42 710 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DOOSSELAERE, die loco advocaat J. PETIT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 juni 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 juni 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 29 juli 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 3 november 2009.

1.3. Op 25 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Oran, van Arabische origine te zijn en de Algerijnse nationaliteit te bezitten. Omdat uw vader een achttal jaar geleden is overleden, hadden uw vier broers het voor het zeggen in huis. Uw broers waren streng en lieten niet toe dat u eigen vrienden had. Einde 2006 leerde u op een huwelijksfeest M.(...) L.(...) (OV 6.467.662 en CG 09/14276) kennen. Jullie vonden elkaar sympathiek en hij gaf u in het bijzijn van een jonge man zijn telefoonnummer. Tot april-mei 2007 hadden jullie regelmatig telefonisch contact. Omdat u ruzie kreeg met uw zus, wier telefoon u gebruikte, hadden jullie de volgende twee maanden, tot einde juni, geen contact meer met elkaar. U kocht vervolgens een eigen telefoon en jullie ontmoetten mekaar een viertal keer in het geheim in een café in het centrum van de stad. Noch u, noch uw vriend brachten jullie respectievelijke families op de hoogte. U omdat uw broers tegen de relatie gekant zouden zijn, uw vriend omdat zijn moeder hem aan een nicht wilde uithuwelijken. Vervolgens had u einde 2007 twee keer seksuele betrekkingen met M.(...) in het huis van diens vriend, B.(...), en u werd zwanger, doch lichtte uw vriend hier niet onmiddellijk over in omdat u aanvankelijk gewoon dacht 'over tijd' te zijn. In de vierde maand beseftte u dat u zwanger was, nam uw spullen, haastte u zich naar de werkplek van M.(...) en vertelde hem dat u zwanger was. Via A.(...), de partner van uw man, konden jullie terecht op een adres in Shtaibou. De eigenares van het pand, K.(...), wilde jullie aanvankelijk niet als huurders aanvaarden omdat jullie niet gehuwd waren. Via A.(...) werd er bemiddeld en werd er ter plekke besloten dat jullie religieus zouden huwen. Uw echtgenoot en A.(...) gingen op zoek naar een imam en jullie huwden diezelfde avond nog in het huis van de verhuurster. De echtgenoot van deze dame, M.(...), en A.(...) waren jullie getuigen. Na het huwelijk 'bleef u binnen' tot het moment waarop u moest bevallen. Intussen waren uw broers op zoek naar u en bezochten ze de werkplek van uw echtgenoot. Toen M.(...) daar uw broers herkende probeerde hij te vluchten, doch raakte hierbij gewond aan zijn hand. Dit gebeurde zo'n week voor uw bevalling. Uw echtgenoot legde geen klacht neer. In juli 2008 moest u bevallen en aangekomen in het ziekenhuis werd u opgemerkt door twee van uw vroegere buurvrouwen. In het ziekenhuis werd er gepoogd uw pasgeboren dochtertje te ontvoeren. Het ziekenhuis zei de zaak in handen te zullen nemen en bijgevolg legden noch u, noch uw echtgenoot klacht neer. U meent dat uw broers voor dit alles verantwoordelijk zijn en u veronderstelt dat beide buurvrouwen hen van uw 'verblijf' in het ziekenhuis op de hoogte hadden gebracht. Jullie keerden terug naar Shtaibou en bleven hier nog een negental maanden. Intussen kwam A.(...) wekelijks langs om uw echtgenoot diens aandeel in de winst uit te betalen, doch uw echtgenoot was ervan overtuigd dat A.(...) een deel van de winst achterhield. U was intussen een tweede keer zwanger en uw echtgenoot liet A.(...) weten dat hij het geld nodig had om andere dingen te kunnen doen. Intussen kwamen uw broers naar K.(...) en deze pretendeerde u niet te kennen. Daar A.(...) de enige was die wist waar jullie woonden veronderstelt u dat hij uw broers verwittigd had, waarom weet u niet. Toen uw broers nog een tweede maal waren gekomen, vroeg K.(...) jullie de woonst te verlaten. Via A.(...) kwamen jullie in contact met ene A.(...) en deze persoon bracht jullie in een auto aan boord van een schip dat jullie naar Spanje bracht. Daar aangekomen kwamen jullie per toeval in contact met een dame die jullie eerder op de boot hadden gezien en deze vrouw, samen met haar echtgenoot, nam jullie in hun wagen mee naar een treinstation ergens in Frankrijk. Ze kocht tickets voor jullie en jullie spoorden vervolgens naar België, waar jullie op 26 juni 2009 asiel aanvraagden. Sinds uw aankomst hier hebt u geen contact meer met personen in Algerije. Op het moment dat u gehoord werd op het Commissariaat-generaal, dd. 3 november 2009, was u acht maanden zwanger van uw tweede kindje.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen verder geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven gezien er zich tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot een aantal frappante contradicties voordoen. We verwijzen hiervoor naar de beslissing van uw echtgenoot.

*Zo verklaarde u dat u op het huwelijksfeest uw telefoonnummer aan **een meisje** gaf dat op **haar beurt uw nummer dan weer doorgaf** aan uw toekomstige echtgenote (CGVS p.2). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u **persoonlijk** haar het nummer gaf, en u was op dat moment **in het gezelschap van een onbekende jonge man** (CGVS vrouw pp. 3, 5). Toen u met de verklaringen van uw echtgenote werd geconfronteerd herhaalde u gewoon uw eerdere verklaringen zonder een uitleg te geven voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p.6). Gezien deze uitwisseling van telefoonnummers aan*

de grondslag lag van jullie relatie, ondermijnen de vastgestelde contradicties de geloofwaardigheid van dit aspect van jullie verklaringen.

Voorts verklaarde u verder dat jullie mekaar **ongeveer gedurende een maand** belden, alvorens een tweetal maanden geen contact meer te hebben (CGVS p.3). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat jullie mekaar **een viertal maanden** belden alvorens een tweetal maanden geen contact meer te hebben. Ze verduidelijkte dit door te stellen dat jullie elkaar einde 2006 op het huwelijksfeest hadden leren kennen en vervolgens tot april-mei 2007 telefonisch contact hadden (CGVS vrouw p.3). U hierop gewezen meende dat de weken voorbij gaan en dat men het zich allemaal niet meer zo precies herinnert (CGVS p.4). Het CGVS kan begrijpen dat jullie niet exact de periode kunnen benoemen binnen dewelke jullie telefonisch contact zouden hebben gehad, doch het verschil tussen één maand en vier maanden is niet onaanzienlijk en ondermijnt verder jullie geloofwaardigheid.

Voorst kunnen er **ernstige bedenkingen worden gemaakt bij jullie verklaringen mekaar 'in het geheim' een viertal keer in een café in het centrum van de stad te hebben ontmoet**. U erop gewezen dat een café in het centrum bezwaarlijk als een discrete plek kan worden bestempeld, verklaarde u dat het een café voor koppels was en dat jullie doorgaans boven op het terras zaten, een plek vanop dewelke u kon zien wie er binnenkwam. U er nogmaals op gewezen dat een dergelijk gedrag niet kan overtuigen, herhaalde u nogmaals dat u kon zien wie er binnenkwam (CGVS p.3). Uw echtgenote er dan op gewezen dat een dergelijk toch wel nonchalant gedrag de nodige verbazing wekt, toch gezien jullie angst voor haar broers, stelde zij dat jullie mekaar daar overdag troffen en dat haar broers op dat moment aan het werk waren. Uw echtgenote er dan nogmaals op gewezen dat deze uitleg nog altijd niet kan overtuigen, stelde zij dan dat jullie niet gelijktijdig toekwamen en op een ander tijdstip ook weer vertrokken. Andermaal erop gewezen dat deze uitleg nog altijd niet kan overtuigen, voegde uw echtgenote er nog aan toe dat haar broers iets dergelijks toch niet zouden geloven daar ze eigenlijk niet buiten mocht (CGVS vrouw p.4). Reden des te meer om discreter te werk te gaan, wat niet het geval was. Jullie beider uitleg kan totaal niet overtuigen daar jullie zonder al te veel problemen in dit café konden worden aangetroffen door familieleden en/of vrienden zodat jullie relatie zondermeer aan het licht zou komen. Mocht er enig geloof worden gehecht aan het 'geheime' karakter van jullie relatie, is het niet meer dan logisch dat jullie op meer discrete plekken zouden hebben afgesproken en meer omzichtig te werk zouden zijn gegaan, temeer uw echtgenote duidelijk aangeeft dat indien jullie zouden worden betrapt, dit voor haar de dood zou betekenen (CGVS vrouw, p.4).

Voorst stelde u in de loop van **de eerste vijf maanden van 2007** tweemaal seksuele betrekkingen met uw vriendin te hebben gehad. Tussen beide contacten zou er naar uw zeggen **één à anderhalve maand** zijn verlopen (CGVS p.3). Uw echtgenote stelde dat jullie pas **op het einde van 2007** tweemaal seksuele betrekkingen zouden hebben gehad. Ze stelde daarenboven dat er tussen deze beide ontmoetingen maar **een drietal dagen** zou zijn geweest (CGVS vrouw p.4). U hierop gewezen verklaarde u dat uw echtgenote zich moet hebben vergist. U er vervolgens op gewezen dat de discrepantie tussen anderhalve maand én drie dagen te groot is om nog geloofwaardig te zijn, temeer jullie in die periode 'slechts' twee keer met elkaar naar bed waren geweest, stelt u plots zich niets meer van data te herinneren en dat u alles hebt verloren (CGVS p.4). Gezien jullie beiden zeer expliciet waren in jullie aanvankelijke verklaringen kan ook deze uitleg niet overtuigen en doet zulks andermaal afbreuk aan jullie geloofwaardigheid.

In kader van jullie huwelijk verklaarde u dat **A.(...) en een vriend** (die jullie het logement had bezorgd) een imam gingen zoeken. A.(...) en die vriend zouden dan zijn teruggekomen in het gezelschap van een imam en **nog een onbekende** die meegetroond werd door de imam. **Deze onbekende en A.(...)** zouden dan de **getuigen** bij jullie huwelijk zijn geweest (CGVS p.4). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat **u en A.(...)** op zoek gingen naar een imam en dat **A.(...) en de echtgenoot (M.(...)) van de verhuurster** getuigen waren bij jullie huwelijk (CGVS vrouw p.4). U hiermee geconfronteerd stelt u dat deze beiden effectief ook aanwezig waren. U zou met A.(...) het huis hebben verlaten op zoek naar een imam maar omdat u er niemand kende zei A.(...) dat hij ging praten met diegene die jullie het appartement had bezorgd. Jullie zouden vervolgens op deze persoon in een café hebben gewacht en deze persoon zou daar zijn toegekomen in het gezelschap van een imam en nog een ander persoon. U dan gevraagd hoe het zat met de getuigen, verklaart dan dat iedereen die bij de 'Fatiha' aanwezig is, een getuige is en vrouwen hier niet bij zijn toegelaten (CGVS p.4). Gezien u zeer expliciet en eenduidig was in uw eerdere verklaringen en u deze pas aanpast nadat u met de discrepanties werd geconfronteerd, kan uw uitleg weerom niet overtuigen.

Gezien deze discrepanties betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, kan er totaal geen verder geloof worden gehecht aan de door aangehaalde asielmotieven en kan u niet de vluchtelingenstatus worden toegekend.

Zo ook dient nog aangestipt dat u niet in het bezit bent van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor uw identiteit, noch uw reisweg kunnen worden geverifieerd. De twee door u getoonde

documenten hebben betrekking op de medische toestand van jullie dochtertje, een gegeven dat hier niet ter discussie staat (CGVS p.5).

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de informatie blijkt waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict. Tot slot dient nog aangestipt dat er ook in hoofde van uw echtgenoot, die zich op dezelfde motieven baseert, een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van de rechten van verdediging, en de goede rechtsbedeling, eerlijke procedure en tegenspraak als algemene beginselen van het recht, voert verzoekster aan dat verschillende NGO's de slechte omstandigheden benadrukken van de gehoren door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). De klachten over het CGVS, ontvangen door de NGO's, worden volgens verzoekster veroorzaakt door het feit dat ambtenaren van het CGVS getraind worden om productief te zijn. Verzoekster wijst erop dat zij tijdens het gehoor 8 maanden zwanger was en angstig was. Volgens verzoekster vroeg haar raadsman om deze reden uitstel van het gehoor naar een latere datum zodat zij in betere omstandigheden zou kunnen worden gehoord. Voorts wijst verzoekster erop dat de beslissing die in haar hoofde werd genomen in feite niets anders is dan een “copy and paste” van de beslissing betreffende haar echtgenoot. Verzoekster benadrukt dat het echter de opdracht is van de Commissaris-generaal om de aanvragen die aan hem worden voorgelegd uitvoerig, omstandig en individueel te onderzoeken. Bovendien is het CGVS volgens verzoekster een nagenoeg rechterlijke instelling, wat impliceert dat die in toepassing van de elementaire procesregels moet handelen, zoals de naleving van de tegenspraak en van de lezing van de gehoornota's.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 26 van het Internationaal Verdrag van New York van 19 december 1966, artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), artikel 4 van het 4e Protocol van 16 november 1963 en artikel 1 van het 12e Protocol bij het EVRM, wijst verzoekster erop dat ingevolge de aangehaalde artikelen elke staat als opdracht heeft de asielaanvragen geval per geval te onderzoeken. Volgens verzoekster sluit België echter repatriëringsakkoorden met sommige landen, zo ook met Algerije, en bejegt het CGVS asielzoekers anders naargelang ze wel of niet afkomstig zijn van een land waarmee België een repatriëringsakkoord afsloot. Verzoekster meent dat haar asielaanvraag niet ernstig werd onderzocht, louter omwille van haar land van herkomst, en stelt dat de Belgische overheid alvorens haar verhaal te horen a priori al een negatief oordeel ten aanzien van haar had. Tot slot herhaalt verzoekster dat zij vreest voor haar leven en dat van haar kinderen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst aangezien haar broers haar actief opzoeken en al poogden om het eerste kind te ontvoeren.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat vrees een geestestoestand en geen subjectieve voorwaarde is, en de vaststelling ervan een beoordeling impliceert van de persoonlijkheid van de asielzoeker vermits de reacties van personen niet altijd identiek zijn onder dezelfde omstandigheden. Voorts argumenteert verzoekster dat er tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot geen onderlinge tegenstrijdigheden voorkomen.

2.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel hebben de burger in kennis te stellen van

de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu is bereikt. Aangezien verzoekster betwist dat zij en haar echtgenoot onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het derde middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat verzoeksters raadvrouw om uitstel van het gehoor zou hebben gevraagd omwille van de ver gevorderde zwangerschap van verzoekster. Evenmin heeft de raadvrouw enige opmerking gemaakt over deze zwangerschap. Verzoeksters beweringen in dit verband vinden derhalve geen steun in de administratieve dossiers en missen feitelijke grondslag.

2.6. In de mate verzoekster aanvoert dat er veel klachten zouden bestaan over de gehoren op het CGVS, stelt de Raad vast dat verzoekster zich louter beperkt tot blote beweringen die niet met het minste begin van bewijs worden gestaafd. Uit het administratief dossier kan evenmin worden afgeleid dat er in casu redenen tot klachten zouden zijn. Verzoekster, noch haar raadvrouw hebben immers opmerkingen gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor op het CGVS.

2.7. Zo verzoekster aanklaagt dat de beslissing die in haar hoofde werd genomen in feite niets anders is dan een "*copy and paste*" van de beslissing betreffende haar echtgenoot, stelt de Raad vast dat, aangezien uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde elementen als deze aangehaald door haar echtgenoot, de Commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster een volgbeslissing heeft genomen waarin de motieven van de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot integraal werden hernomen. De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoekster en haar echtgenoot hun asielaanvraag steunen op dezelfde vluchtmotieven. De Commissaris-generaal heeft, gelet op de verbondenheid van beide asielrelazen, dan ook terecht verwezen naar de negatieve beslissing genomen ten aanzien van verzoeksters echtgenoot en de motieven ervan, zodat de motieven die deze beslissing schragen ook de motieven vormen van de beslissing genomen ten aanzien van verzoekster. Dergelijke handelswijze impliceert geenszins dat verzoeksters asielaanvraag niet ernstig of niet individueel zou zijn onderzocht. De Raad stelt overigens vast dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de beslissingen ten aanzien van verzoekster én haar echtgenoot heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zowel verzoekster als haar echtgenoot de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en zij nieuwe en/of aanvullende bewijsstukken konden neerleggen. Dat verzoeksters asielaanvraag niet op individuele wijze zou zijn beoordeeld, kan derhalve niet worden bijgetreden.

In dit verband merkt de Raad nog op dat ook de loutere bewering dat repatriëringsakkoorden met bepaalde landen ertoe zouden leiden dat asielaanvragen van onderdanen van deze landen per definitie negatief zouden worden beoordeeld, niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs. Evenmin worden concrete elementen naar voor gebracht waaruit zou kunnen blijken dat de Commissaris-generaal vooringenomen zou zijn geweest of dat de bestreden beslissing al principieel zou zijn genomen alvorens verzoekster werd gehoord.

2.8. Inzake de aangevoerde schending van de rechten van verdediging merkt de Raad op dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele procedure is maar een administratieve procedure, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

2.9. Zo verzoekster de schending aanvoert van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, benadrukt de Raad dat de UVRM slechts de waarde heeft van een beginselverklaring en geen juridisch bindende kracht heeft (RvS 4 juli 2007, nr. 173 179).

2.10. Artikel 33 van de Conventie van Genève wordt niet dienstig aangevoerd ter staving van een verzoek tot hervorming/nietigverklaring van een beslissing waarbij, zonder dat een terugleidingsmaatregel wordt genomen, enkel uitspraak wordt gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire bescherming. Immers, het verbod tot uitzetting of terugleiding waarvan sprake in artikel 33 van de Conventie heeft enkel betrekking op de uitvoerende beslissing op grond

waarvan een persoon die zich vluchteling, heeft verklaard verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft terzake geen enkele bevoegdheid.

2.11. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.12. De vrees van de kandidaat-vluchteling om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet gegrond zijn, dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij hem/haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn/haar leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

Daargelaten de in de bestreden beslissing vastgestelde onderlinge tegenstrijdigheden, die overigens correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en niet overtuigend worden weerlegd in het verzoekschrift en op grond waarvan ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas, stelt de Raad vast dat verzoekster vreest te zullen worden gedood door haar broers omdat zij zwanger was geraakt vooraleer zij gehuwd was. Volgens verzoekster hebben haar broers getracht om haar dochttertje te ontvoeren toen ze pas geboren was, en worden zij en haar echtgenoot actief door haar broers opgespoord. Zo deze vervolgingsfeiten al op enige waarheid zouden berusten, dient de Raad vast te stellen dat uit niets blijkt dat de opsporing/vervolging door verzoeksters broers zou zijn ingegeven door één van de vijf hoger aangehaalde motieven bepaald in de Conventie van Genève. Verzoeksters voorgehouden problemen zijn van louter familiale aard en zij toont niet aan dat de aangehaalde vervolgingsfeiten het gemeenrechtelijk karakter overstijgen, noch maakt zij aannemelijk zij omwille van redenen voorzien in voormeld Verdrag de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst niet zou kunnen inroepen. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden geboden bij gebrek aan nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat noch zijzelf, noch haar echtgenoot klacht neerlegde tegen haar broers, noch naar aanleiding van het handgemeen dat haar echtgenoot met hen had op zijn werkplek, noch naar aanleiding van de poging tot kidnapping van haar dochter in het ziekenhuis (administratief dossier, stuk 3, p. 5-6). Verzoekster is van oordeel dat zij en haar echtgenoot geen rechtsbescherming zullen kunnen genieten omdat haar broers geld hebben en haar man niet (administratief dossier, stuk 3, p. 5), doch zij brengt hiertoe geen begin van bewijs bij. Haar oordeel hieromtrent is louter hypothetisch en niet ondersteund door concrete elementen.

2.13. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster niet in het bezit is van enig document dat haar identiteit, nationaliteit en afkomst aantoon, en evenmin van reisdocumenten en zij hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft. Zo verzoekster er in haar verzoekschrift op wijst dat zij wel degelijk in het bezit is van haar huwelijksboekje en stelt dat dit als bijlage bij het verzoekschrift werd gevoegd, stelt de Raad vast dat verzoekster louter een franse vertaling van een familieboekje bijbrengt, doch nalaat om tevens het originele familieboekje neer te leggen. Dergelijke vertaling kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd

als een identiteitsdocument of een bewijs van verzoeksters huwelijk. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster en haar echtgenoot blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde vertaling op 24 juli 2007 officieel gehuwd zijn door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Oran, terwijl verzoekster uitdrukkelijk verklaarde enkel een religieus huwelijk te zijn aangegaan (verklaring DVZ, vragen 14 en 15). Verder blijkt uit dezelfde vertaling en uit verzoeksters verklaringen dat haar eerste dochter geboren is te Oran op 26 juli 2008 (administratief dossier, stuk 3, p. 2-3). Ook dit kan niet gerijmd worden met verzoeksters bewering dat zij vijf maanden zwanger was op het ogenblik van haar huwelijk (administratief dossier, stuk 3, p. 4).

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.15. In fine vraagt verzoekster haar in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielaanspraak, wijst de Raad erop dat inzake verzoeksters vluchtredenen werd besloten dat deze niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omdat haar voorgehouden problemen van louter familiale aard zijn en zij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van redenen voorzien in de Conventie van Genève de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst niet zou kunnen inroepen. Bijgevolg kan op basis van dezelfde feiten evenmin worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire bescherming enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet omdat de situatie er niet van die aard is dat burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict. Deze analyse wordt door verzoekster niet betwist zodat deze door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS